

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (pátého senátu)

22. března 2017¹

„Řízení o předběžné otázce — Justiční spolupráce v trestních věcech — Směrnice 2012/13/EU —
Právo na informace v trestním řízení — Právo na informace o obvinění — Doručení trestního
příkazu — Podmínky — Povinnost zvolit si zmocněnce — Obviněný, který nemá trvalé bydliště nebo
trvalý pobyt — Lhůta pro podání odporu plynoucí od doručení zmocnění“

Ve spojených věcech C-124/16, C-188/16 a C-213/16,

jejichž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná
rozhodnutím Amtsgericht München (Městský soud v Mnichově, Německo) ze dne 19. února 2016
(C-124/16), došlým Soudnímu dvoru dne 29. února 2016, a rozhodnutím ze dne 12. dubna 2016
(C-213/16), došlým Soudnímu dvoru dne 18. dubna 2016, a dále rozhodnutím Landgericht
München I (Zemský soud v Mnichově I, Německo) ze dne 23. března 2016 (C-188/16), došlým
Soudnímu dvoru dne 4. dubna 2016, v trestních řízeních proti

Ianosi Trancovi (C-124/16),

Tanje Reiter (C-213/16)

a

Ionelu Opriovi (C-188/16),

za přítomnosti:

Staatsanwaltschaft München I,

SOUDNÍ DVŮR (pátý senát),

ve složení J. L. da Cruz Vilaça, předseda senátu, A. Tizzano (zpravodaj), místopředseda Soudního
dvora, M. Berger, A. Borg Barthet a F. Biltgen, soudci,

generální advokát: Y. Bot,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za Staatsanwaltschaft München I H. Kornprobst, jako zmocněncem,

¹ — Jednací jazyk: němčina.

— za německou vládu T. Henzem a M. Hellmannem, jako zmocněnci,

— za Evropskou komisi R. Troostersem a S. Grünheid, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce se týkají výkladu článku 2, čl. 3 odst. 1 písm. c) a čl. 6 odst. 1 a 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/13/EU ze dne 22. května 2012 o právu na informace v trestním řízení (Úř. věst. 2012, L 142, s. 1).
- 2 Tyto žádosti byly předloženy v rámci trestních řízení vedených proti Ianosu Trancovi a Ionelu Opriovi pro krádež a proti Tanje Reiter pro ublížení na zdraví a kladení odporu vykonávající úřední osobě.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Článek 2 odst. 1 směrnice 2012/13 vymezuje oblast působnosti této směrnice následovně:

„Tato směrnice se použije na každého od okamžiku, kdy ho příslušné orgány některého členského státu uvědomí, že je podezřelý nebo obviněný ze spáchání trestného činu, až do ukončení řízení, čímž se rozumí pravomocné rozhodnutí o tom, zda daný podezřelý nebo obviněný uvedený trestný čin spáchal, včetně případného odsuzujícího rozsudku a rozhodnutí o opravném prostředku.“

- 4 Článek 3 odst. 1 této směrnice definuje právo na informace o právech následovně:

„Členské státy zajistí, aby byl každý podezřelý nebo obviněný neprodleně informován alespoň o následujících procesních právech, jak jsou uplatňována podle jejich vnitrostátního práva, aby tato práva mohla být účinně uplatněna:

[...]

c) o právu na to být seznámen s obviněním v souladu s článkem 6;

[...]“

- 5 Článek 6 uvedené směrnice, nadepsaný „Právo na informace o obvinění“, v odstavcích 1 a 3 stanoví:

„1. Členské státy zajistí, aby byly podezřelému nebo obviněnému poskytnuty informace o trestném činu, z jehož spáchání je podezírán nebo obviněn. Tyto informace mu musí být poskytnuty neprodleně a v tak podrobné formě, aby byl zajištěn spravedlivý proces a účinný výkon práva na obhajobu.

[...]

3. Členské státy zajistí, aby nejpozději při předložení obžaloby soudu byly poskytnuty podrobné informace o obvinění, včetně informací o povaze a právní kvalifikaci trestného činu a o formě účasti obviněného.“

Německé právo

- 6 Ustanovení § 44 Strafprozessordnung (trestní řád, dále jen „TŘ“) stanoví:

„Nemohla-li osoba bez vlastního zavinění dodržet lhůtu, může jí být na návrh navrácena. Zmeškání lhůty k podání opravného prostředku se považuje za nezaviněné, pokud osoba nebyla poučena podle § 35 první a druhé věty [...]“

- 7 Ustanovení § 116 TŘ stanoví:

„1) Soudce pozastaví výkon zatýkacího rozkazu odůvodněného pouze nebezpečím útěku, pokud méně omezující opatření dostatečně odůvodňují očekávání, že jimi může být dosaženo účelu vazby. V úvahu přicházejí zejména [...]“

[...]

4. složení přiměřené záruky obviněným nebo jinou osobou.“

- 8 Ustanovení § 116a odst. 3 TŘ zní takto:

„Obviněný, který žádá o odklad výkonu zatýkacího rozkazu oproti složení záruky a který nemá bydliště v oblasti územní působnosti tohoto zákona, je povinen zmocnit k doručování osobu, která má bydliště v obvodu příslušného soudu.“

- 9 Ustanovení § 127a TŘ stanoví:

„1) Nemá-li obviněný trvalé bydliště nebo trvalý pobyt v oblasti územní působnosti tohoto zákona a jsou-li dány podmínky pro vydání zatýkacího rozkazu pouze z důvodu nebezpečí útěku, lze upustit od nařízení nebo prodloužení vazby obviněného, pokud

1. nelze počítat s tím, že mu bude na základě spáchaného činu uložen trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené s omezením svobody, a

2. složil přiměřenou záruku pro účely úhrady očekávaného peněžitého trestu a nákladů řízení.

2) Ustanovení § 116a odst. 1 a 3 se použije obdobně.“

- 10 Ustanovení § 132 odst. 1 TŘ stanoví:

„Pokud obviněný, který je důvodně podezřelý ze spáchaní trestného činu, nemá v oblasti působnosti tohoto zákona trvalé bydliště nebo trvalý pobyt, a nejsou-li dány podmínky pro vydání zatýkacího rozkazu, lze k zajištění průběhu trestního řízení nařídit, aby obviněný

1. složil přiměřenou záruku pro účely úhrady očekávaného peněžitého trestu a nákladů řízení a

2. zmocnil k doručování osobu s bydlištěm v obvodu příslušného soudu.“

- 11 Ustanovení § 410 TŘ zní následovně:

„1) Obviněný může ve lhůtě dvou týdnů od doručení trestního příkazu podat u soudu, který vydal tento trestní příkaz, odpor v písemné formě nebo ve formě sdělení do protokolu v kanceláři soudu. [...]“

2) Odpor může být omezen na určité výhrady.

3) Pokud není proti trestnímu příkazu včas podán odpor, nabývá trestní příkaz účinky pravomocného rozsudku.“

Spory v původním řízení a předběžné otázky

Věci C-124/16 a C-213/16

- 12 Ve věci C-124/16, může být I. Trancovi, obžalovanému z krádeže, uložen peněžitý trest ve výši 20 až 30násobku denní sazby. Ve věci C-213/16, může být T. Reiter, obžalované z ublížení na zdraví a kladení odporu vykonávající úřední osobě, uložen peněžitý trest ve výši 50 až 70násobku denní sazby. Z předkládacích rozhodnutí vyplývá, že jak I. Tranca, tak T. Reiter nemají trvalé bydliště nebo trvalý pobyt v Německu ani v jejich zemi původu.
- 13 Státní zastupitelství v Mnichově navrhlo příslušnému vyšetřujícímu soudci Amtsgericht München (Městský soud v Mnichově, Německo), aby proti těmto osobám vydal zatýkácí rozkazy za účelem jejich vzetí do vazby z důvodu nebezpečí jejich útěku.
- 14 Předkládající soud v této souvislosti uvádí, že při přezkumu tohoto návrhu musí vyšetřující soudce podle německého práva posoudit zejména přiměřenost vazby a pro tyto účely ověřit, zda nelze uložit méně omezující opatření než vazbu.
- 15 V takových případech, o jaké se jedná v původních řízeních, totiž ustanovení § 116, § 116a a § 127a TŘ zejména stanoví, že soudce pozastaví výkon zatýkácího rozkazu odůvodněného pouze nebezpečím útěku, pokud obviněný může složit přiměřenou záruku v hodnotě odpovídající předpokládané výši peněžitého trestu, který mu může být uložen.
- 16 Z těchto ustanovení rovněž vyplývá, že obviněný nemající bydliště na německém území, proti kterému byl vydán takový zatýkácí rozkaz, je povinen zvolit si zmocněnce pro doručování oznámení o jemu určených opatřeních a aktech.
- 17 Při přezkumu, který předchází vydání nebo výkonu zatýkácího rozkazu, však musí vyšetřující soudce rovněž ověřit, zda taková alternativní opatření umožňují zajistit rychlé skončení trestního řízení za stejných podmínek, jako kdyby byl obviněný vzat do vazby.
- 18 Toto je přitom možné pouze v případě, že je možné doručit obviněnému trestní příkaz způsobem umožňujícím, aby se tento trestní stal pravomocným. Zvláště pokud není známo bydliště obviněného, je předpokladem tohoto, že trestní příkaz může být doručen zmocněnci obviněného a že od tohoto doručení běží lhůta pro podání odporu, po jejímž uplynutí uvedený trestní příkaz nabude právní moci a stane se vykonatelným.
- 19 Předkládající soud má nicméně pochybnosti o tom, zda je řízení o trestním příkazu, které je upraveno v německém právu, slučitelné se směrnicí 2012/13, jak je vyložena v rozsudku ze dne 15. října 2015, Covaci (C-216/14, EU:C:2015:686).
- 20 V tomto rozsudku Soudní dvůr rozhodl, že článek 2, čl. 3 odst. 1 písm. c) a čl. 6 odst. 1 a 3 směrnice 2012/13 musí být vykládány v tom smyslu, že nebrání právní úpravě členského státu, která v rámci trestního řízení ukládá obviněnému, který nemá v tomto členském státě bydliště, aby si zvolil zmocněnce pro doručování trestního příkazu vydaného proti němu, pod podmínkou, že obviněnému skutečně náleží celá lhůta stanovená pro podání odporu proti uvedenému příkazu, tzn. tato lhůta nemůže být zkrácena o dobu, kterou zmocněnec potřebuje k doručení uvedeného příkazu jeho příjemci.

- 21 Předkládající soud má za to, že použití takového řešení na řízení, která před ním probíhají, v nichž není známo bydliště obviněných, bude mít za následek, že se trestní příkaz nestane pravomocným. Nemůže-li totiž trestní příkaz být doručen osobně jeho příjemci, lhůta pro podání odporu nemůže začít běžet.
- 22 Podle předkládajícího soudu vyvstává otázka, zda je německé právo slučitelné s unijním právem, jak je vykládáno Soudním dvorem, jelikož toto vnitrostátní právo je vykládáno v tom smyslu, že doručením trestního příkazu zmocněnci obviněného, jehož bydliště není známo, začíná běžet lhůta pro podání odporu proti tomuto příkazu, ale v případě, že je takto vypočítaná lhůta zmeškána, je nicméně zachována možnost požádat o navrácení lhůty pro podání odporu proti uvedenému příkazu.
- 23 Předkládající soud uvádí, že alternativa k této možnosti zvolit si zmocněnce za okolností, kdy bydliště obviněného není známo, která by tedy spočívala ve vykonání zatýkacího rozkazu vydaného proti obviněnému a jeho vzetí do vazby tak, aby mu bylo možné doručit trestní příkaz, by byla závažnější, než je navrhovaný výklad vnitrostátního práva. Předkládající soud má rovněž za to, že tento výklad dodržuje zásadu spravedlivého procesu vzhledem k tomu, že obviněný zná jméno a adresu zmocněnce, byl informován o jeho úloze a může se u něj informovat o trestním příkazu vydaném proti němu.
- 24 V tomto kontextu se Amtsgericht München (Městský soud v Mnichově) rozhodl pozastavit svá rozhodnutí ve věci vydání dotčených zatýkacích rozkazů a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky, které jsou formulovány shodně pro věci C-124/16 a C-213/16:

„1) Brání článek 2 a čl. 6 odst. 1 a 3 směrnice 2012/13 právnímu předpisu členského státu:

podle kterého si musí obviněný v trestním řízení zvolit zmocněnce pro doručování trestního příkazu, jehož je příjemcem, pokud nemá bydliště v tomto členském státě,

třebaže obviněný v důsledku toho nebude moci využít celou lhůtu pro podání odporu proti uvedenému příkazu,

ale nemá ani adresu, na kterou mu může být uvedený příkaz skutečně doručen, a volba zmocněnce s uvedením jména a adresy mu poskytuje možnost informovat uvedeného zmocněnce o tom, kam mu může být zaslán trestní příkaz spolu s potvrzením o doručení?

2) Brání čl. odst. 1 a čl. 6 odst. 1 a 3 směrnice 2012/13 právnímu předpisu členského státu:

podle kterého si musí obviněný v trestním řízení zvolit zmocněnce pro doručení trestního příkazu vydaného proti němu, pokud nemá bydliště v tomto členském státě,

a který pro začátek běhu lhůty pro podání odporu stanoví, že postačuje doručení zmocněnci,

pokud může obviněný při takto vypočítaném zmeškání lhůty požádat o její navrácení a k odůvodnění postačuje skutečnost, že mu byl trestní příkaz předán a po předání uvedeného příkazu podal včas odpor, a tedy může následně v rámci žádosti o navrácení využít celou lhůtu pro podání odporu,

a to i tehdy, jestliže zákon se zmeškáním lhůty zpravidla spojuje vykonatelnost [trestního] příkazu?“

Věc C-188/16

- 25 Ionel Opria, rumunský státní příslušník, je obžalován z krádeže v Německu. Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že tato osoba nemá trvalé bydliště nebo trvalý pobyt na německém území ani v zemi svého původu.

- 26 Ionel Opria si zvolil zmocněnce pro doručování všech trestních opatření vydaných proti němu. Amtsgericht München (Městský soud v Mnichově) vydal na návrh státního zastupitelství dne 13. října 2015 trestní příkaz proti I. Opriovi a uložil mu peněžitý trest ve výši 300 eur. Tento trestní příkaz byl doručen zvolenému zmocněnci, který potvrdil přijetí těchto dokumentů dne 27. října 2015.
- 27 Vzhledem k tomu, že předkládajícímu soudu nepřišlo ve lhůtě pro podání odporu žádné vyjádření obviněného, opatřil soudní úředník uvedeného soudu dne 11. listopadu 2015 uvedený příkaz doložkou o nabytí právní moci tohoto příkazu.
- 28 Státní zastupitelství jakožto orgán příslušný pro výkon trestu s odkazem na rozsudek ze dne 15. října 2015, Covaci (C-216/14, EU:C:2015:686) poté, co zamítl několik dalších opravných prostředků směřujících k prokázání přípustnosti výkonu trestu, požádalo výše uvedeného soudního úředníka o odstranění uvedené doložky. Tato žádost byla zamítnuta rozhodnutím ze dne 2. února 2016. Státní zastupitelství následně podalo žalobu v tomto smyslu k Amtsgericht München (Městský soud v Mnichově), který ji usnesením ze dne 17. února 2016 odmítl jako nepřipustnou. Státní zastupitelství se tedy dne 22. února 2016 v posledním stupni obrátilo na Landgericht München I (Zemský soud v Mnichově I) s „naléhavou stížností“ (*sofortige Beschwerde*) proti tomuto příkazu.
- 29 Předkládající soud uvádí, že řešení jím projednávaného sporu, který se týká opatření dotčeného trestního příkazu doložkou vykonatelnosti, závisí na tom, zda lhůta pro podání odporu začala běžet doručením tohoto trestního příkazu zmocněnci.
- 30 Poté, co předkládající soud uvedl, že podle rozsudku ze dne 15. října 2015, Covaci (C-216/14, EU:C:2015:686), je za určitých okolností v trestním řízení povinnost obviněného zvolit si zmocněnce pro doručování trestního příkazu vydaného proti němu přípustná pod podmínkou, že obviněný může skutečně využít celou lhůtu stanovenou pro podání odporu proti trestnímu příkazu, zkoumá různé výklady dotčeného německého práva, které umožňují splnění této podmínky.
- 31 Podle předkládajícího soudu spočívá první výklad v tom, že lhůta pro podání odporu běží až od okamžiku, kdy se obviněný skutečně dozvěděl o trestním příkazu vydaném proti němu. Takový výklad je však v podstatě v rozporu s použitelným německým právem, které jednoznačně stanoví, že tato lhůta začíná běžet od doručení tohoto příkazu zmocněnci.
- 32 Druhý výklad spočívá v tom, že každé doručení trestních příkazů zmocněncům musí být automaticky považováno za nepřipustné, což by mělo za následek značné zásahy do německého právního řádu.
- 33 Při použití třetího možného výkladu tohoto práva by bylo možné vykládat vnitrostátní předpisy o navrácení lhůty pro zmeškání ve světle článku 6 směrnice 2012/13. Odpor proti trestnímu příkazu by tak měl být i bez návrhu považován za podaný ve lhůtě, pokud byl podán v písemné formě ve lhůtě dvou týdnů od okamžiku, kdy se dotčená osoba skutečně dozvěděla o tomto příkazu.
- 34 Avšak vzhledem k tomu, že Landgericht München I (Zemský soud v Mnichově I) pochybuje, že je tento poslední výklad v souladu se směrnicí 2012/13, rozhodl se přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„Musí být článek 2, čl. 3 odst. 1 písm. c) a čl. 6 odst. 1 a 3 směrnice 2012/13 vykládány v tom smyslu, že brání právním předpisům členského státu, podle nichž v rámci trestního řízení proti obviněnému, který nemá trvalé bydliště nebo trvalý pobyt v tomto členském státě, může být trestní příkaz vydaný proti němu doručen zmocněnci, kterého si obviněný zvolil pro doručování usnesení vydaných proti němu, s tím důsledkem, že trestní příkaz nabude právní moci po uplynutí (dvoutýdenní) lhůty pro podání odporu, která začne běžet od doručení zmocněnci, a to i tehdy, pokud se podle právních předpisů [uvedeného] členského státu těm z obviněných, kteří v rámci dvou týdnů, kdy se skutečně

o trestním příkazu dozvěděli a podali v písemné formě k příslušnému soudu odpor proti tomuto trestnímu příkazu, navrátí lhůta i bez návrhu, čehož důsledkem je, že od vydání rozhodnutí o tomto navrácení lhůty je třeba pokračovat v řízení, jako kdyby byl odpor podán ve lhůtě?“

K předběžným otázkám

- 35 Podstatou otázek předkládajícího soudu, na které je třeba odpovědět společně, je, zda musí být článek 2, čl. 3 odst. 1 písm. c) a čl. 6 odst. 1 a 3 směrnice 2012/13 vykládány v tom smyslu, že brání takové právní úpravě členského státu, jako je úprava dotčená ve věci v původním řízení, která v rámci trestního řízení stanoví, že obviněný, který nemá v tomto členském státu trvalý pobyt ani nemá v tomto státě nebo státě svého původu trvalé bydliště, je povinen zvolit si zmocněnce pro doručování trestního příkazu vydaného proti němu, a že lhůta pro podání odporu proti tomuto příkazu, předtím než se stane vykonatelným, začíná běžet od doručení uvedeného příkazu tomuto zmocněnci, avšak dotčená osoba může požadovat navrácení zmeškané lhůty, pokud se skutečně nedozvěděla o dotčeném trestním příkazu.
- 36 Pro účely odpovědi na tyto otázky je třeba připomenout, že Soudní dvůr již rozhodl, že zejména s ohledem na články 2, 3 a 6 směrnice 2012/13 musí být takové doručení trestního příkazu, jako je doručení stanovené v německém právu dotčeném v původním řízení, považováno za formu sdělení obvinění vzneseného proti dotčené osobě, takže musí splňovat požadavky stanovené v tomto článku 6 (rozsudek ze dne 15. října 2015, Covaci, C-216/14, EU:C:2015:686, bod 61).
- 37 Je pravda, že směrnice 2012/13 neupravuje otázku způsobů, jak mají být této osobě sdělovány informace o obvinění, stanovené v jejím článku 6 (rozsudek ze dne 15. října 2015, Covaci C-216/14, EU:C:2015:686, bod 62).
- 38 Tyto způsoby nicméně nemohou ohrozit cíl stanovený zejména v tomto článku 6 spočívající, jak rovněž vyplývá z bodu 27 odůvodnění této směrnice, v tom, aby bylo podezřelému nebo obviněnému z trestného činu umožněno připravit si svou obhajobu a aby byl zajištěn spravedlivý proces (rozsudek ze dne 15. října 2015, Covaci C-216/14, EU:C:2015:686, bod 63).
- 39 V projednávaném případě z předkládacích rozhodnutí vyplývá, že vnitrostátní právní úprava dotčená ve věci v původním řízení stanoví, že trestní příkaz je doručen zmocněnci obviněného a obviněný má dva týdny na podání odporu proti tomuto příkazu, přičemž tato lhůta počíná běžet od doručení tohoto trestního příkazu uvedenému zmocněnci. Po uplynutí této lhůty se příkaz stává pravomocným.
- 40 V tomto ohledu již Soudní dvůr uvedl, že jak účel spočívající v tom, aby bylo obviněnému umožněno připravit si svou obhajobu, tak nutnost zabránit jakékoli diskriminaci mezi obviněnými, kteří mají pobyt v oblasti působnosti dotčeného vnitrostátního práva na straně jedné, a obviněnými, jejichž pobyt do této oblasti působnosti nespadá na straně druhé, kteří jsou jako jediní povinni zvolit si zmocněnce pro doručování soudních rozhodnutí, vyžadují, aby obviněnému náležela celá lhůta pro podání odporu (rozsudek ze dne 15. října 2015, Covaci C-216/14, EU:C:2015:686, bod 65).
- 41 V této souvislosti je pravda, že kdyby lhůta dvou týdnů dotčená ve věci v původním řízení začala běžet od okamžiku, kdy se obviněný skutečně dozvěděl o trestním příkazu, zajistilo by to, aby této osobě náležela celá tato lhůta (rozsudek ze dne 15. října 2015, Covaci C-216/14, EU:C:2015:686, bod 66).
- 42 Článek 6 směrnice 2012/13 však neukládá, že uvedená lhůta začíná běžet od okamžiku, kdy se obviněný skutečně dozvěděl o trestním příkazu vydaném proti němu. Vyžaduje ovšem, aby byl proces spravedlivý a byl zaručen účinný výkon práva na obhajobu.

- 43 Soudní dvůr již uznal, že tomu tak je, pokud vnitrostátní případ nebo právní úprava stanoví, že lhůta pro podání odporu začíná běžet od doručení trestního příkazu zmocněnci obviněného, přičemž trvání této lhůty není zkráceno o dobu, kterou zmocněnec potřebuje k doručení trestního příkazu jeho příjemci, tak aby obviněnému náležela celá uvedená lhůta (viz rozsudek ze dne 15. října 2015, Covaci C-216/14, EU:C:2015:686, bod 67).
- 44 Je tedy věcí vnitrostátního právního řádu každého členského státu, aby určil právní následky uplynutí takové lhůty, mezi které patří zejména podmínky, za nichž se rozhodnutí v trestních věcech stane pravomocným a vykonatelným.
- 45 Cíl článku 6 směrnice 2012/13, který je připomenut v bodě 38 tohoto rozsudku, by však byl zjevně ohrožen, pokud by příjemce proti takovému trestnímu příkazu, jako je trestní příkaz dotčený ve věci v původním řízení, který se stane pravomocným a vykonatelným, nemohl podat odpor, přestože se nedozvěděl o existenci a obsahu tohoto příkazu v okamžiku, kdy mohl vykonat práva na obhajobu, jelikož mu nemohl být trestní příkaz osobně doručen z důvodu jeho neznámého pobytu.
- 46 V takové situaci by totiž příjemce takového příkazu postrádající možnost využít celou lhůtu pro podání odporu proti tomuto příkazu byl této lhůty zcela zbaven.
- 47 Členské státy v této souvislosti musí zajistit, aby obviněným nebo podezřelým v trestním řízení, kteří za takových okolností, jako jsou okolnosti, jež jsou dány ve věci v původním řízení, obdrží sdělení obvinění vznesené proti nim až v okamžiku výkonu pravomocného odsuzujícího rozhodnutí, byla přesto zachována možnost plně uplatnit právo na obhajobu. Za tímto účelem se obviněný, jakmile se skutečně dozví o trestněprávním rozhodnutí vydaném proti němu, musí nacházet ve stejném postavení, jako by mu uvedené rozhodnutí bylo osobně doručeno, a zejména musí mít možnost využít celou lhůtu pro podání odporu.
- 48 Jak uvádějí předkládající soudy, i když vnitrostátní právo stanoví, že se trestní příkaz stane pravomocným uplynutím lhůty pro podání odporu, která běží od jeho doručení zmocněnci obviněného, zároveň této osobě umožňuje, aby požádala o navrácení zmeškané lhůty a využila z toho důvodu stejně dlouhé lhůty pro podání odporu proti tomuto příkazu, která začíná běžet od okamžiku, kdy se dotčená osoba o tomto příkazu dozvěděla.
- 49 Přísluší proto předkládajícím soudům, aby vyložily vnitrostátní právo, a zejména postup při navrácení lhůty pro zmeškání a podmínky, na které je vázáno uplatnění tohoto postupu, v souladu s požadavky stanovenými v článku 6 směrnice 2012/13.
- 50 Vzhledem k výše uvedeným úvahám je třeba na položené otázky odpovědět tak, že článek 2, čl. 3 odst. 1 písm. c) a čl. 6 odst. 1 a 3 směrnice 2012/13 musí být vykládány v tom smyslu, že nebrání takové právní úpravě členského státu, jako je úprava dotčená ve věci v původním řízení, která v rámci trestního řízení stanoví, že obviněný, který nemá v tomto členském státu trvalé bydliště nebo v tomto státu ani ve svém státu původu nemá trvalý pobyt, je povinen zvolit si zmocněnce pro doručování trestního příkazu vydaného proti němu, a že lhůta pro podání odporu proti tomuto příkazu, předtím než se stane vykonatelným, začíná běžet od doručení uvedeného příkazu tomuto zmocněnci.
- 51 Článek 6 směrnice 2012/13 však vyžaduje, aby se dotčená osoba při výkonu trestního příkazu, jakmile se o něm skutečně dozví, nacházela ve stejném postavení, jako kdyby jí byl uvedený příkaz osobně doručen, a zejména vyžaduje, aby mohla využít celou lhůtu pro podání odporu, a případně mohla využít navrácení lhůty pro zmeškání.
- 52 Je na předkládajícím soudu, aby dbal na to, aby se vnitrostátní postup při navrácení lhůty pro zmeškání a podmínky, na které je vázáno uplatnění tohoto postupu, použily v souladu s těmito požadavky, a tedy tento postup umožnil účinný výkon práv, jak stanoví uvedený článek 6.

K nákladům řízení

- 53 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (pátý senát) rozhodl takto:

Článek 2, čl. 3 odst. 1 písm. c) a čl. 6 odst. 1 a 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/13/EU ze dne 22. května 2012 o právu na informace v trestním řízení musí být vykládány v tom smyslu, že nebrání takové právní úpravě členského státu, jako je úprava dotčená ve věci v původním řízení, která v rámci trestního řízení stanoví, že obviněný, který nemá v tomto členském státu trvalý pobyt ani nemá v tomto státu nebo ve svém státu původu trvalé bydliště, je povinen zvolit si zmocněnce pro doručování trestního příkazu vydaného proti němu, a že lhůta pro podání odporu proti tomuto příkazu, předtím než se stane vykonatelným, začíná běžet od doručení uvedeného příkazu tomuto zmocněnci.

Článek 6 směrnice 2012/13 však vyžaduje, aby se dotčená osoba při výkonu trestního příkazu, jakmile se o něm skutečně dozví, nacházela ve stejném postavení, jako kdyby jí byl uvedený příkaz osobně doručen, a zejména vyžaduje, aby mohla využít celou lhůtu pro podání odporu, a případně mohla využít navrácení lhůty pro zmeškání.

Je na předkládajícím soudu, aby dbal na to, aby se vnitrostátní postup při navrácení lhůty pro zmeškání a podmínky, na které je vázáno uplatnění tohoto postupu, použily v souladu s těmito požadavky, a tedy tento postup umožnil účinný výkon práv, jak stanoví uvedený článek 6.

Podpisy.